

Ad Grooten

De sprookjeskoningin

NIEUWE SPROOKJES VOOR KINDEREN

met illustraties van Martijn van der Linden

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Inhoud

De prinsentweeling	5
Olle en de trollen	13
Frankie de forel	23
Pimpernelleke	33
Het eiland in de mist	41
De kleine rups	53
De kleermaker en de draak	59
De dwergen, de elfjes en de reus	67
De slimme haas	77
Rosalindes jurk	85
De keizer en de kraanvogel	95
De rivier die fluisterde	105
Koning Kenny	117
De poes van de hertog	127
Het prinsesje en de boom	135
Bolle Boet en de zee	145
De toverhoed	155
De heks die de zon stal	163
Winterslaap	175
De sprookjeskoningin	181

De prinsentweeling

Er was eens een oude koning die twee zonen had. Joris en Maarten waren een tweeling. Ze leken sprekend op elkaar, maar waren toch heel verschillend. Joris was dapper, stoer en sterk, en Maarten was niet zo'n held. Eerder bang, maar wel heel slim.

De koning werd erg ziek en liet zijn zonen bij zich komen. 'Ik voel dat mijn einde nadert,' fluisterde hij met schorre stem. 'Een van jullie zal mij opvolgen. Maar ik weet niet wie.' Op dat moment kreeg de koning een hoestbui. Maarten klopte hem zachtjes op zijn rug. De beide prinsen hielden zijn handen vast, terwijl hij verderging: 'Daarom wil ik dat jullie naar de Witte Heks gaan. Zij kan de toekomst voorspellen en ons vertellen wie van jullie de nieuwe koning wordt.'

Met tranen in hun ogen zagen Joris en Maarten hoe hun vader opnieuw erg moest hoesten. Ze bleven bij hem tot hij in slaap viel.

De volgende ochtend vertrokken de broers samen naar de Witte Heks. Ze beklommen eerst de hoge berg die recht tegenover het kasteel lag.

'Ik denk dat ik de nieuwe koning word, broertje,' zei Joris. 'Vader is zijn hele leven een dapper man geweest.'

'We zullen zien,' zei Maarten. 'Vader is ook heel slim en neemt altijd de juiste beslissingen. Een goed stel hersens is wel zo handig als je de baas van een land bent.'

Boven op de berg rustten de broers even uit. Ze zagen het kasteel beneden in het dal en hadden een prachtig uitzicht over het koninkrijk, het land waarvan een van hen koning zou worden.

Aan de andere kant van de berg daalden ze weer af, naar de rivier. Die hoefden ze maar te volgen. Met de stroom mee, dan kwam je vanzelf bij de Witte Heks.

Na nog geen uur lopen zagen ze haar huisje liggen. De gordijnen waren gesloten. Aan een boom bij de voordeur hing een grote koperen bel. Joris bedacht zich geen moment en trok hard aan het bellenkoord. Rrrring-tingelingeling!

Onmiddellijk klonk er een vrolijke, schelle stem vanuit het huisje. 'Aha, daar is het bezoek!'

Maarten schrok en klampte zich vast aan zijn broer.

'Niet bang zijn, broertje,' zei Joris. 'Ze schijnt een beetje raar te zijn, maar ongevaarlijk.'

Het volgende moment ging de lage deur open en kwam een klein oud vrouwtje in een spierwit gewaad naar buiten gestrompeld. Haar piekerige haar was nog witter dan haar jurk en haar huid leek wel bevroren. De heks zag er zo ijselijk wit uit dat Maarten ervan rilde.

Heel even bekeek ze haar bezoekers en toen grinnikte ze: 'Zie ik nu dubbel?' Ze wreef haar ogen eens goed uit. 'Het zijn twee dezelfde! Ik wist dat er iemand langs zou komen vanmorgen, maar dit had ik niet verwacht.'

Joris lachte. Ze leken ook zo veel op elkaar. Maar Maarten verstopte zich van angst achter zijn broer.

'Beste Witte Heks,' zei Joris. 'Wij zijn de twee prinsen van het land achter de hoge berg. Onze vader, de koning, heeft ons gestuurd. Hij wil graag weten wie van ons zijn opvolger zal worden.'

De heks keek hen ernstig aan. 'Dat is nog niet eenvoudig. Eens even zien...' Opeens gebeurde er iets engs met haar ogen. Ze leken helemaal weg te draaien en nu was echt álles wit aan haar gezicht. Haar lichaam begon te trillen en ondertussen murmelde ze allerlei vreemde woorden.

'Ik wil hier weg,' bibberde Maarten, maar het volgende moment deed de heks opeens weer normaal.

‘Ik had net een visioen. Weten jullie wat dat is?’

‘Nee,’ antwoordde Joris, maar Maarten zei: ‘Dat is toch een soort droom?’

‘Juist,’ zei de Witte Heks, ‘en in die droom zag ik een van jullie op een troon zitten. Maar wie? Jullie lijken sprekend op elkaar.’

‘Nou, daar hebben we dus niets aan,’ zei Joris teleurgesteld.

‘Ho, ho, niet zo snel! Ik heb nog meer gezien. Ik zag een wedstrijd. Een wedstrijd tussen jullie beiden.’

De prinsen keken elkaar verbaasd aan.

‘Even verderop, in de bocht van de rivier, vind je twee bootjes,’ ging de heks verder. ‘Er liggen ook zeilen en roeispanten. Ieder van jullie neemt een boot en vaart tegen de stroom in tot aan de hoge berg. Zoals je weet, moet je daar overheen om thuis te komen. Wie als eerste thuis is, zal koning worden.’

Plotseling viel er een schaduw over hen heen. Ze keken omhoog en zagen een grote witte roofvogel die zich liet dragen op de wind. Hij zweefde over het dak van het huis en landde voor de voeten van de heks.

Ze begroette hem: ‘Ha, mijn vriend! Ben je daar weer?’

Maartens ogen schitterden. ‘Een witte adelaar. Wat een prachtig dier,’ zuchtte hij, terwijl hij zag hoe de heks de tamme vogel over zijn kop aaide.

De broers bedankten de Witte Heks en namen afscheid.

‘Sorry Maarten,’ zei Joris, ‘maar we zijn nu tegenstanders. En het wordt een makkie voor mij. Ik ben de sterkste. Ik roei veel harder dan jij. Daarna zal ik ook vlugger op de top van de berg zijn. Ik ga de wedstrijd winnen.’

Maarten zei alleen maar: 'We zullen zien.'

Ze liepen naar de bocht in de rivier, waar de bootjes lagen.

Joris pakte twee roeispanen en zei: 'Ik hoef geen zeil. Er staat toch bijna geen wind.'

'Ik neem wel een zeil mee,' zei Maarten. 'En ook nog dit.' Hij gooide een paar lange, dunne wilgentakken in zijn bootje.

De jongens wensten elkaar succes en daar gingen ze. De wedstrijd was begonnen.

Joris roeide er meteen vandoor. Met zijn sterke spieren lag hij al snel voor op Maarten. Na een tijdje hard werken legde hij dan ook als eerste aan bij de voet van de berg. 'Die arme broer van mij heeft geen schijn van kans,' zei hij hardop tegen zichzelf. 'Die is voorlopig nog niet hier. Ik word koning!'

Toen Maarten eindelijk ook zijn bootje afmeerde bij de berg, was Joris al halverwege de helling. Hij zwaaide naar beneden. 'Kijk die treuzelaar nou. Hij begint nu pas te klimmen... Hé, wat doet ie nou? Hij neemt van alles mee, zo te zien. Dan is het extra zwaar om boven te komen. Ik dacht dat Maarten slimmer was...'

Even later zag Joris vanaf de top het kasteel al liggen. De torens schitterden in de zon. 'Binnenkort ben ik de koning,' zei hij, en hij begon aan de afdaling. Het duurde niet lang of hij was onder aan de berg.

Vlak bij de kasteelpoort hoorde hij opeens een ruisend geluid, hoog boven zich. Joris keek omhoog en knipperde met zijn ogen tegen het felle zonlicht. Daar zweefde een witte roofvogel de berg af. De adelaar van de heks? Nee, deze was groter. Veel groter.

'Joehoeoeoe!' riep de vogel, die helemaal geen vogel bleek te

zijn. Het was Maarten. Hij hing aan een wit zeil, geknoopt aan dunne takken.

Snel en sierlijk zweefde hij op de wind naar beneden, over de verbaasde Joris heen. Vele meters voor zijn broer landde Maarten in het gras. Vlak voor de kasteelpoort.

Hij hoefde er alleen nog maar onderdoor te lopen om koning te worden. Maar hij bleef staan.

Daar kwam Joris aan, die niet anders kon dan lachen en applaudisseren. En schudden met zijn hoofd. 'Dat was fantastisch, Maarten! Fantástisch! Dat jij dat durft, zeg!'

'Het was ook best eng,' zei Maarten. 'Maar het was de enige manier om jou te kunnen verslaan. De roofvogel van de heks bracht me op het idee.'

'Het was fantástisch!' zei Joris nog een keer.

'Kom,' zei Maarten en hij legde zijn hand op de rug van zijn broer. 'We lopen samen onder de poort door. En we zullen samen regeren!'

En zo kwam het dat het kleine land jarenlang geregeerd werd door twee koningen, een slimme en een sterke, die ook nog sprekend op elkaar leken!